ISSN 0132-4462.
№ 2 2007
ЛЮТИЙ

перець

Олександр МІХНУШЕВ
(тема Леоніда Телятникова)

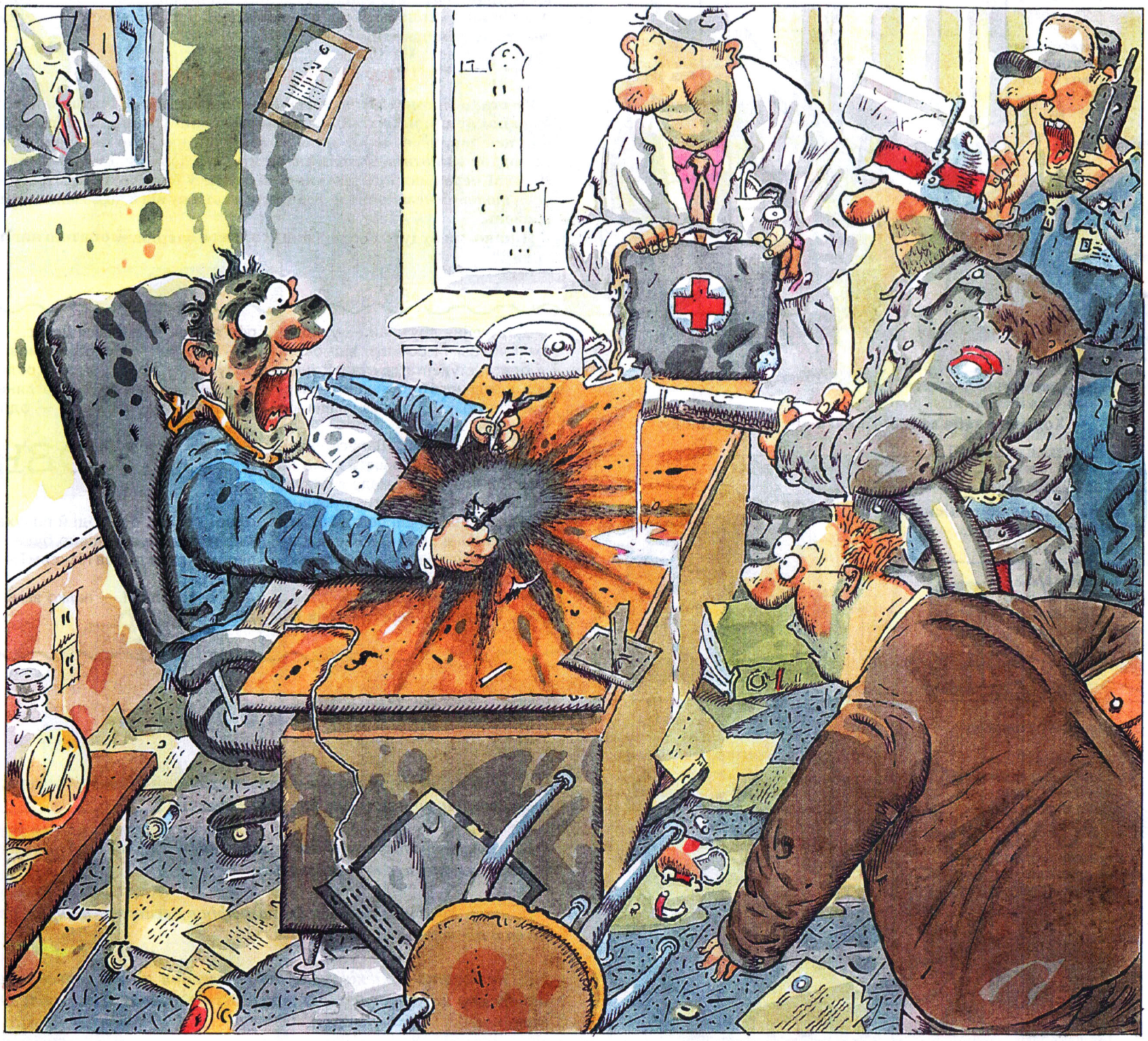

—Якась сволота підсунула в конверті замість доларів вибухівку!..

ЕЙФЛОРИЗМИ

● *Лебідь, Рак і Щука тягнуть у різні блоки.*

● *Життя йде, не питаючи у дурнів про якість доріг.*

● *Не вмієте пити — нічого переводити закуску.*

● *Поки ми ходили по лезу в кирзових чоботах, гостроти не відчувалось.*

● *Випити можна за будь-кого, але хто вам дозволить за нього з'їсти?!*

● *Діти непомітно ростуть, зате помітно нахабніють.*

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ходімо, я тебе за твої гроші в депутати проведу.

Вадим СИМИНОГА

Микола КАПУСТА

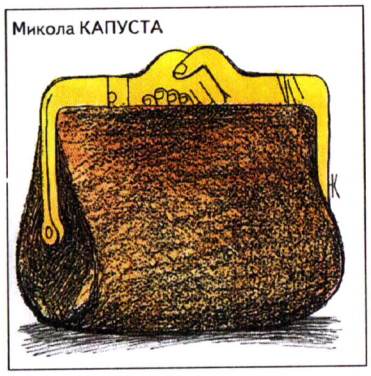

Олег СМАЛЬ

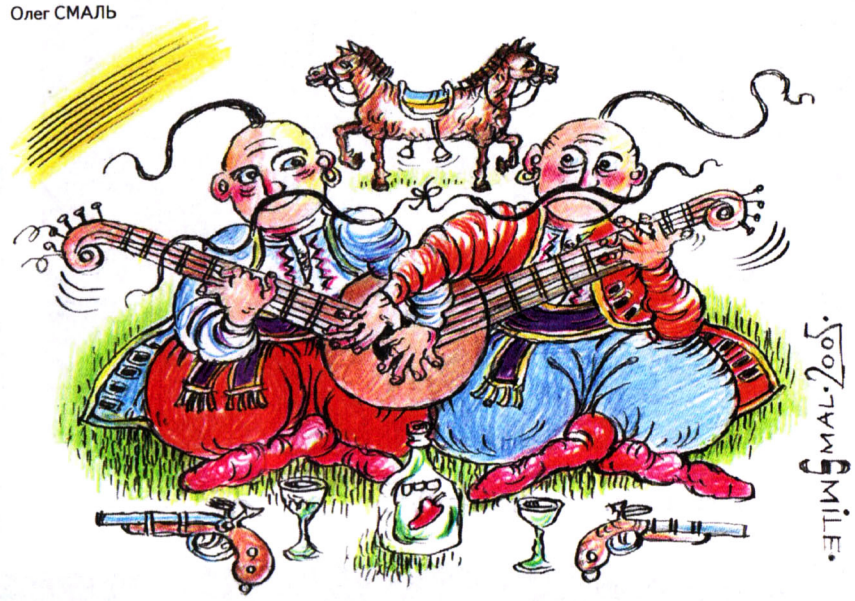

А ЯК БУТИ МІЛІЦІЇ?

Протягом багатьох десятиліть наша міліція боролася із самогоноварінням. Тонни конфіскованих самогонних апаратів було переплавлено в мартенівських печах. А незабаром, 1 квітня, у Полтаві планується поруч із пам'ятником варенику встановити... пам'ятник самогонному апарату. Не важко здогадатися, що чоловіча частина полтавців з «ентузіазмом» відзначить цю подію. А як бути полтавській міліції? Як вона після цього буде боротися із «зеленим змієм»?

КРАЇНА ПЕНСІОНЕРІВ?

Економісти і науковці застерігають, якщо в Україні заробітна плата щороку зростатиме тільки на 20%, а не в кілька разів, то через 10—20 років у промисловості і сільському господарстві не буде кому працювати. Молоді люди шукатимуть заробіток за кордоном. А в країні залишаться люди пенсійного і передпенсійного віку та депутати і чиновники.

ЧИ БУДУТЬ ВІДОМІ ІМЕНА?

Як стало відомо ІАП, нещодавно співробітники Служби безпеки України припинили діяльність одного з найбільших конвертаційних центрів, через який лише за минулий рік було перераховано за кордон валютних коштів аж на мільярд доларів. І це ще не все. Шахраї через валютні рахунки, відкриті у банках на підставних осіб, щоденно незаконно переводили у готівку від 5 до 20 мільйонів гривень.

Цікаво, чи будуть відомі імена тих, хто загрібав лопатою наші гроші?

УСМІШКА

ВИХОВНА

Доручення дружини — у відвертій чоловічій розмові відмовити її брата, студента другокурсника, від поспішного одруження — Максим Петрович Зозуля вирішив виконати на совість.

— Не розумію, Денисе, навіщо тобі так рано вішати ярмо на шию? У цій справі меду вистачає тільки на місяць, а потім починаються будні: гроші, пелюшки, дорікання. Оце і все сімейне щастя! — розпочав свою виховну розмову Зозуля.

— Я її, Максиме Петровичу, так... так... кохаю! — пересилюючи сором'язливість, зізнався Денис.

— Дурниці! — сердито мовив Зозуля. — Гормони розігралися! Мине місяць-другий, оглянешся навкруги, а дівчата — одна одної краща, ось тоді й почухаєш потилицю, але пізно буде,— переконливо додав Максим Петрович.

— Я однолюб! — палко заявив Денис.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

... у сім'ях, де дружина займається східними єдиноборствами, рідко постає питання про те, хто глава сім'ї.

... у дощову погоду на нічній вулиці у вас можуть відібрати не тільки гаманець, але й парасольку.

... якщо Вам подобається фотографія в паспорті, значить це не ваш паспорт.

... не багато батьків можуть розгледіти на розмальованих аквареллю й фломастерами шпалерах і гардинах, що в дитини талант.

... бегемота легко приручити й зробити домашньою твариною, але ніхто не хоче.

В'ячеслав ОСТРОВЦЕВ.

м. Краматорськ.

Олексій КОХАН

— Підвищення тарифів на комунальні послуги стосується і вас!

РОЗМОВА

— Йому про цибулю, а він про часник,— спересердя ляснув долонями Зозуля. — Всі ми переконані однолюби, коли справа йде до весілля, а з часом, як десь... хе-хе, підвернеться гарна молодичка, то одразу й забуваємо про все... — перейшов на довірливий шепіт Зозуля.

— Та ви що? — червоніючи, запитав Денис.

— Ось тобі й що! Повір моєму досвідові: втікатимеш із дому при першій нагоді.

— Ніколи б не подумав, що ви здатні на таке... — розгублено пробелькотів Денис.

— Ще й як здатний! Та я ладен на все, аби знову стати вільним від сімейної мороки, до якої ти так сліпо рвешся! — І щоб остаточно приголомшити впертого молодика, замріяно додав: — Ех! Якби мені, голубе, твої літа — то я б свою дружину десятою дорогою обійшов...

Зозуля замовк... Бо обурений Денис зірвався зі стільця... А до кімнати раптом заскочила його сестра, яка підслуховувала розмову за дверима. Вона без вагань вліпила Зозулі смачного ляпаса.

— Ти ж сама веліла відмовити твого брата від тієї дурниці з весіллям! — розгубився Зозуля.

— Я тобі, йолопе старий, дам тридев'яту об'їздну дорогу і знайду ліки від сімейної мороки! Бачиш, як розперезався! Ти в мене ще довго пам'ятатимеш це одкровення,— підвела риску дружина.

Микола ВАВІРОВСЬКИЙ.

м. Київ.

СМІШИНКИ

ВАЖКО

— Хотів кинути пити! І не зміг.
— Чому?
— Виявляється, у нас молоко — дорожче за пиво..

Сергій БОРОВИКОВИЙ.

с. Юркове
Звенигородського району
Черкаської області.

МІНІМУМ

— Петре, ти усе знаєш... Он від депутатів часто чути: «Прожитковий мінімум, прожитковий мінімум». Скажи, що воно таке?
— Це, Максиме, коли людина уже майже не живе, але ще дихає...

Валерій ЛІШНЯ.

с. Демидівка
Млинівського району
Рівненської області.

ЄДИНА МОЖЛИВІСТЬ

Молодий адвокат каже своєму клієнтові:
— Це перша моя справа, і для мене життєво важливо виправдати вас.
— Думаю,— каже клієнт,— що у вас є тільки один спосіб досягти цього: визнати, що ту ювелірну крамницю пограбували ви.

ТАКИ Ж ДИВО

— Це просто якесь диво! — скаржиться чоловік дружині. — Недавно ж купив цей светр, а він уже не налазить на мене!
— Я теж дивуюся,— киває головою дружина,— як тобі вдалося упхати голову в рукав?

ДАЛЕКИЙ РОДИЧ

— Це твій брат?
— Ага! Але він мені далекий родич.
— А то ж як так?
— Ну, я народився першим, а він був одинадцятою дитиною у нашій сім'ї.

Ліля МЕЛЬНИК.

м. Вінниця.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Давайте вирішувати: або ми сплачуєм податки, або платимо прокурору!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— У нас, сусіде, землі було порівну, але я її продав із більшою вигодою ніж ти — на цілу пляшку горілки!

Описки-самописки

ДУРИСТИЧНЕ АГЕНТСТВО.

ВИСОКОПІДСТАВЛЕНА ОСОБА.

МІСЦЕВЕ САМОВЕРЕДУВАННЯ.

ДЕМОКРУТ.

ОГОЛОМШЕННЯ.

КАРМАНИЧІ ВЛАДИ.

СКОРОВІДМОВКА.

РАЙВИГОНКОМ.

БАНК «ДАВАЛЬ».

ФОНОДРАМА.

САЛОРИФЕР.

Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині

Василь ШУКАЙЛО

Патріот

«Люблю її, — каже,— свою Україну!
Любитиму,— каже,— її до загину!»
І так її в лапиських стис, сатана,
що скоро і справді загине вона...

Почерк генія

Запитую, від заздрощів згоряючи:
— Маестро, свій секрет чи не відкрили б ви —
як, двісті слів у лексиконі маючи,
три сотні текстів для пісень склепать зуміли ви?

Письмена й переписи

Писали, кажуть, тільки древні греки,
всі інші — переписувачі лиш.
Хоч обійди усі бібліотеки,
ти свіжого сюжету не уздриш.
Вже все було, усе вже — пріснопам'ятно...
Та ще б хоч переписували грамотно!

Істина

Істина завжди торжествує.

Ціцерон.

Світ відколи й існує,
в нім та сама фігня:
істина — торжествує,
а панує — брехня...

Не треба Богові хабара!

І внизу, і угорі —
всюди луплять хабарі,
і що вище, то все більші,
ну, а хто ж — найвище?
Бог?..
Ох...
Так невже ж оті церкви,
що споруджуєте ви
на вселенському гнойовищі,
і що далі, то все вищі —
аж до неба, аж до хмар,—
вгодний Богові хабар?
Просто кидає у жар...

Василь ФЛЬОРКО

Олександр КОСТЕНКО

Наступна

ГУМОРЕСКА

Репішко захворів. Все-таки — вік.

Ледь додибав до поліклініки. Записався до терапевта.

— Що я вам скажу? Справи кепські,— трагічним голосом констатував той. — Якщо не візьметесь за голову, то протягнете ноги. Шановний, треба інтенсивно лікуватися. Занехаяли своє здоров'я. Значить, виписую ліки. І не гайте ні хвилини. Час тепер проти вас. Скоріш в аптеку номер шість. Вона на Сінній вулиці. Дасте мій рецепт і вам усе видадуть. І там же попрохаєте склянку води і ковтнете по пігулці з кожної з десяти пачок.

Репішко так розхвилювався, що штани став одягати замість сорочки.

— І ще, шановний, ви повинні пройти обстеження невропатолога, окуліста, хірурга, отоларинголога і кардіолога.

— Невже так серйозно?

— Навіть не уявляєте. Вас можуть врятувати на цьому світі тільки сильнодіючі ліки. Ось рецепт. Бігом в аптеку на Сінній вулиці. Я знаю, що там найдешевше. І не баріться. Кожна згаяна хвилина — мінус рік життя.

Через день ревматолог оглядав похнюпленого Репішка.

— Бідолахо, чого це вас так скрутило? У вашому віці ще вибрикують на дискотеках, а не лягають у хоспіс. Але не розчаровуйтесь. Поставимо вас на ноги. Будете ще козликом стрибати, якщо в аптеці номер шість купите оце, оце і ось це. Піднімаймось, піднімаймось,— ревматолог бив по щоках Репішка. — Аптека номер шість вас чекає.

Вдома Репішко склав цілу таблицю — що і за чим приймати. Їсти не хотілось, бо був ситий таблетками.

... Згадав, що треба зайти до окуліста.

— Ви, рідненький, наш пацієнт,— із розкритими обіймами зустріла Репішка бабуся-окуліст в окулярах із лінзами мінус десять. — Йдіть-но сюди. Бу-

ХВОРОГО

демо лікувати,— і почала обстежувати рот.

— Так у вас неозброєним оком видно більмо. Стрімголов у спеціалізовану аптеку номер шість на Сінній. Купіть краплі, мазь, пігулки і розчин для уколів. Будемо наступати усім фронтом на вашу хворобу.

Хірург далі порога Репішка не пустив.

— Що у вас болить? — і, не дочекавшись відповіді, направив того в аптеку номер шість.

— Придбаєте хірургічний набір для

видалення гландів, а потім знову запишетесь на прийом.

— А у мене гланди, як у космонавта.

— Хіба не чули: не треба зарікатися від суми, тюрми і гландів.

Четвертого дня Репішко зліг і заходився писати заповіт. Аби остаточно переконатись, що пора замовляти тихе місце, викликав таксі і поїхав до кардіолога. Лікар такого ж віку, як і Репішко, вислухав, зробив електрокардіограму, ще раз вислухав.

— Добродію, ви, звичайно, не секвоя — вічно не житимете, але на свої роки здорові, мов бугай. Йдіть і не придурюйтесь.

Хворий розгубився.

—Але, лікарю, то, мабуть, ліки допомогли, які терапевт, невропатолог, ревматолог, окуліст і хірург мені понаприписували. Дивіться! — і вивалив із поліетиленового пакета піваптеки.

— Не тіштесь дарма,— роздивляючись яскраві етикетки, відказав кардіолог. — З придбаного вами ніщо не зашкодить, але й не вилікує... А мої колеги так охоче виписували рецепти, бо аптека номер шість на Сінній вулиці їм преміальні від обсягу реалізації виплачує...

— А вам, мабуть, ні...

— І як ви здогадалися? Але якби захотів — виплачували б! Будьте здорові! Наступний!

Володимир СУБОТА.

м. Харків.

Чернівецьке радіо відповідає

— Яка різниця між святою правдою і голою?

— Свята правда спить, гола спить із ким попало.

* * *

— У вас ніколи не було нетрадиційної орієнтації?

— Як не було? А «два чоботи — пара»?!

* * *

— Кажуть, що ми аж тепер на правильному шляху...

— Ми завжди були на правильному шляху, але задкували.

* * *

— Чому ми після першої не закушуємо?

— Бо закуска у нас, як правило, вся закінчується ще об одинадцятій.

Флоріан БОДНАР.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ми знаємо, що певний час ви були в таборі помаранчевих!

УСМІШКИ

ОБЕРЕЖНІСТЬ

— Чому ви відмовилися од вакцинації проти грипу?

— Бо мій дідунь загинув після такої ін'єкції.

— Од грипу?

— Ні, упав із сьомого поверху.

ТО ПУСТЕ!

— Лікарю, чи не могли б ви зарадити моєму поросяті? Чогось стало дуже погано їсти.

— Я не ветеринар, а лікар-хірург.

— Та то пусте! Порося не розбереться!

ПОВАЖНИЙ ДОКАЗ

— Ви кажете, що звинувачуваний — винятково чесна і порядна людина. Як можете це довести?

— Ваша честь! Я на власні вуха чув, як він розказував, що цілий день просидів із вудочкою на річці і не зловив нічогісінько.

Вікторія ПРОКОПЕНКО.

м. Київ.

Олексій КОХАН

— Лікарю, що це ви мені підсунули від облисіння?!..

ФРАЗИ

◆ *Усі дороги ведуть до Риму, а бездоріжжя — до нас.*

◆ *Дурень не такий вже безнадійний дурень, якщо він вас похвалив.*

Роман КРИКУН.

◆ *Копаючи яму ближньому, варто поцікавитись хоча б його ростом.*

◆ *Стояти на своєму можна й лежачи.*

Василь МОМОТЮК.

◆ *Пропав безвісти у сімейних війнах.*

◆ *Чи може людина бути продажною на якийсь відсоток?*

Богдан ЧЕПУРКО.

Олександр КОСТЕНКО

Василь ФЛЬОРКО

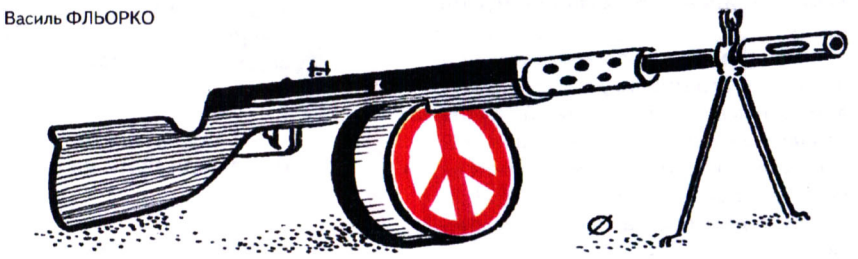

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Нас, дітки, відвідав сам Вованчик! Сідай, п'ять!

Хотів поради тися

ГУМОРЕСКА

У нас у будинку з'явився новий сусід. Іван Балалайка. Такий собі зовні непримітний чоловічок. Скромно зодягнений і з виду не дуже бойовий. А підходить якось до мене. Трішки напідпитку.

— Вас я тут ніби найбільше знаю. Хотів порадитися.

— Радьтеся.

— Генерала хочуть дати. Що робити?

— Брати.

— Брати то брати,— зітхнув він. — Але ж то клопотів скільки буде. Всі під твоєю рукою, всіма командуй, за всіма дивися. А в мене троє дітей...

— Ну то не беріть.

— Мабуть, таки не буду брати...

Балкони наші поруч. Вийшов я увечері на балкон. Стоїть сусід. Слово за словом.

— «Мерседеса»,— каже,— пропонують. Державного. «Шестисотого». Що його робити?

— Мені б, — кажу, — Іване, твої клопоти. Дають — то бери.

— Брати то брати,— розмірковує сусід. — Не люблю я ото їздити. Люблю ходити. Людей бачити. Відчувати їх подих і плече... Певне, таки відмовлюся...

Сиджу у дворі на лавочці. Читаю книжку. Підійшов Іван. Попросив закурити.

— Орден хочуть дати,— ніби між іншим зауважив.

— Ну так чого?

— Чого? — передражнив. — Думаю: що робити? Це ж потім всі на тебе рівняються, всі на тебе дивлятьсяся. Усе життя як на параді. Мабуть, я відмовлюся...

Якось у дворі ріжемо «козла». Вийшов Іван. Присів.

— Посилають,— шепнув таємниче.

— Куди? — спитав я.

— Туди,— кивнув загадково. — В одну країну. Та не знаю, що робити?

— Раз посилають, треба їхати.

— Небезпечно. А в мене жінка. Троє дітей. Мабуть, відмовлюся.

Жінка Івана вибігла з будинку із віником у руці:

— Я тебе, клятий опришку, куди послала?..

І віником Івана, віником. А перед людьми ніби виправдовує свою жорстокість:

— Годину тому послала його по олію. Чекаю, чекаю, а він «козла» ріже...

— А де він у вас працює? — спитав хтось.

— Як де? Вахтером на заводі...

Євген ДУДАР.

м. Київ.

Микола БІЛОКОПИТОВ

Гайок байок

БРЕХНЯ

Правдива сповідь

Кажуть мене в очі й позаочі,
І до місця й ні,
і просто так...
Всі мене хоч трішечки, а хочуть,
А буває, що жадають всмак.
Я — не Правда,
очі не колю я —
Чи Добру прислужую, чи Злу.
Тому всіх цікавлю і хвилюю,
Як гуляю в місті й по селу.
Я з людської виросла моралі
І при ній безжурно тішусь далі.

ПРИСТРАСНИЙ ПОШУК

Знайомства за оголошенням

Тиха чи проворна,
Повна чи тонка,
Біла,
жовта,
чорна.. —
Все одно яка.
Буду при тобі я
Вірний атрибут.
Відгукнися, Шия!
Твій навік —
Хомут.

Вадим СИМИНОГА

Василь ФЛЬОРКО

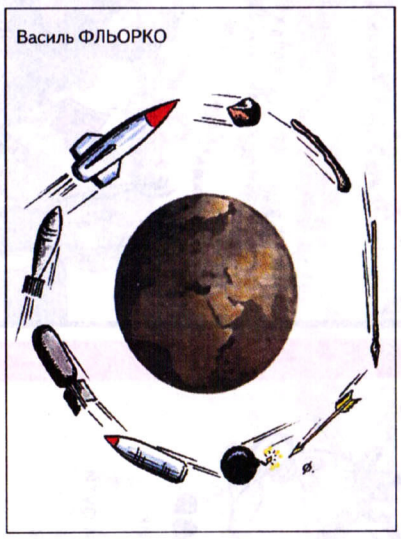

Вадим СИМИНОГА

З поеми у мініатюрах

ЧУКРЕН ІЗ К°

Чухраїнці... це дивацький нарід, що жив у чудернацькій країні Чукрен.

Остап Вишня.

❁ ***Хоч п'єдестали освистали, пруть свистуни на п'єдестали.***

ВИБУХУ НЕ БУДЕ

Національна ідея уповільненої дії знову не спрацювала.

❁ ***Ідея та не спрацювала тому, що ти — біля штурвала.***

❁ ***Наша вада — наша влада, наша влада — наша вада.***

У НАШОМУ СВИНАРНИКУ

Змінився мало колорит,
Одні і ті ж — коло корит.

ВІСТІ З МІСЦЯ

У місті Чухраїнську перейменовано ряд вулиць і майданів. Віднині проспект Податковий виходитиме на майдан Голодранців, який завершить тупик Реформаторів.

ПРОГРАМИ ЕКОНОМІЧНИХ РЕФОРМ

Програми ті чимало варті —
Фінішували всі на старті.

ЙОМУ НЕ СТРАШНО

— Зростає злочинність? Це страшно, невже?..
Боятись не бачу причин:
Моя міліція — мене береже! —
Казав корумпований чин.

ТЕРПЦЮ

Хоча терпець вже ллється через вінця,
Терпець не увірветься в чухраїнця.
Та нехай тобі грець,— чухраїнський терпець!

ВІСТІ ЗІ СТАЙНІ

Чухраїнські коні американське «NO!» зрозуміли по-своєму. І ніхто їм не пояснив, що це фактично «ТПРУ-У!».

Григорій ГАРЧЕНКО.

м. Дніпропетровськ.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Артура Гладиша, Львів)

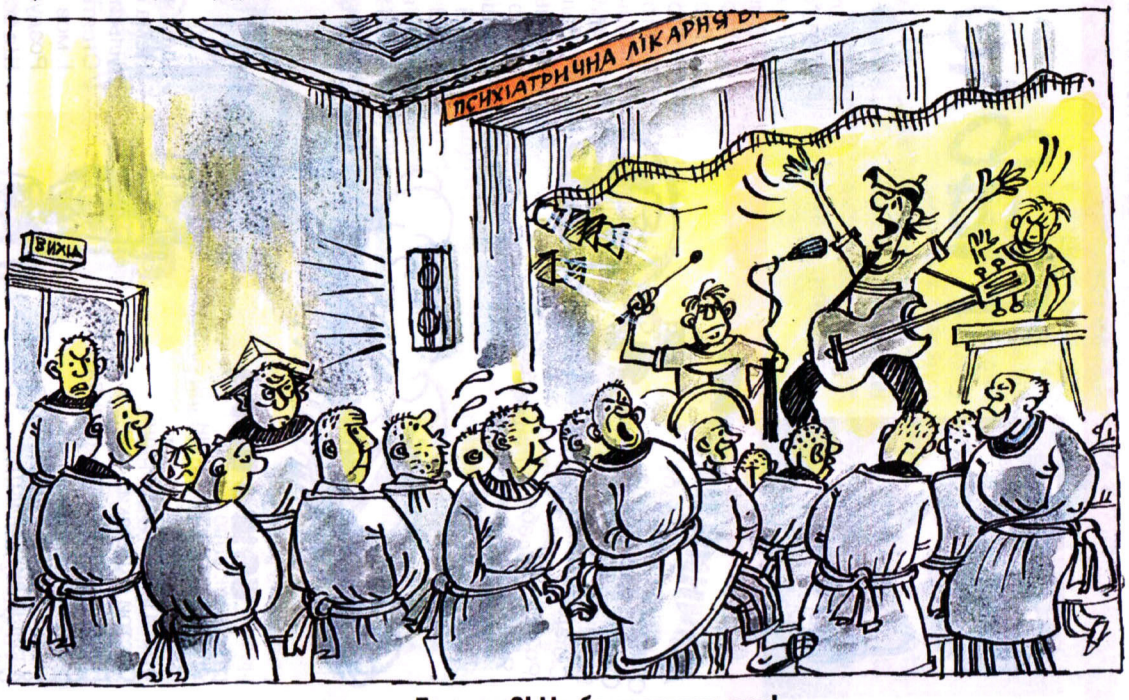

— Де руки?! Не бачу ваших рук!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Давайте об'єднаємось, друзі мої!

Наш 1922 Літопис 2007

Аскольд СВИНЦОВ

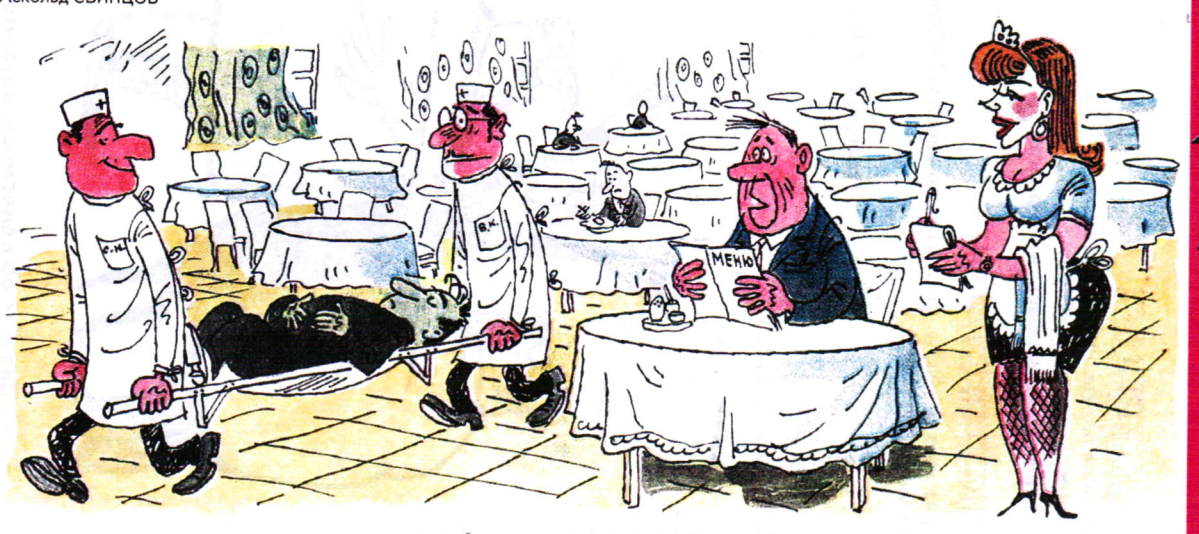

— А ви що замовляти будете?

ХАЙ НЕ ЗНАЮТЬ ЛЮДИ

Один чоловік дуже любив виступати з трибуни. От одного разу, коли він збирався йти на збори, до нього звернувся його старенький батько:

— Не лізь ти, сину, на ті трибуни, хай хоч люди не знають, який ти дурний.

Валерій ЗЕЛІНСЬКИЙ

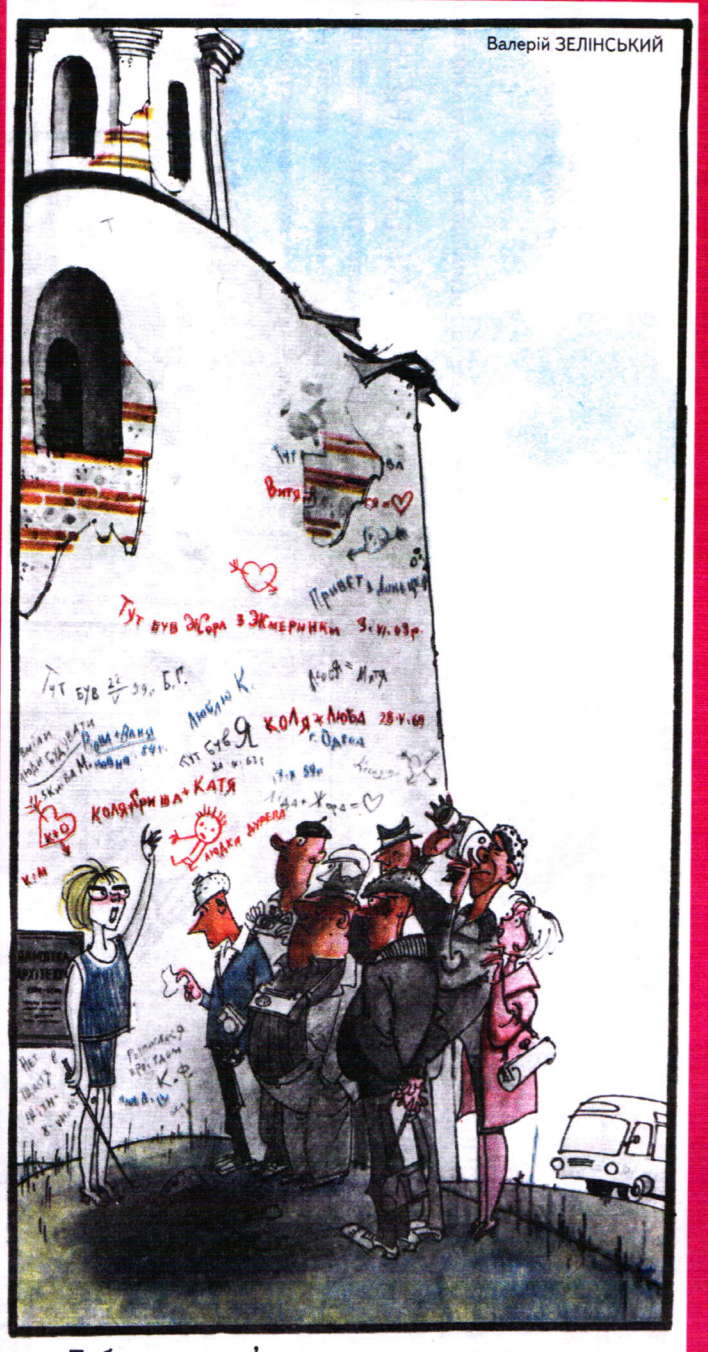

— Побудована у п'ятнадцятому сторіччі, розписана у наші дні...

Павло Глазовий

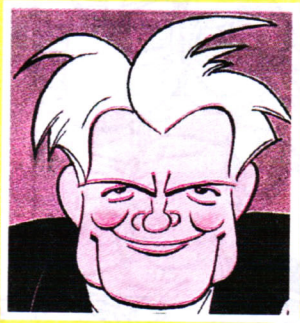

ТОЧНИЙ ПОРТРЕТ

Обікрали стару бабу,
Сидить майже гола.
Прийшов сержант міліції
Складать протокола.
Розпитує про злодюгу,
Який він із себе.
— Здоровенний! — каже баба. —
Похожий на тебе.

БОЖА КАРА

Зібралися на хрестини
Гості до Луки —
Брати рідні й двоюрідні,
Сестри й шуряки.
П'ють горілку, п'ють наливку,
Співають пісень.
Ой п'ють вони, випивають,
Хазяїна вихваляють
Уже п'ятий день.
А як вийшов наш хазяїн
Гостей проводжать,
Наступила чорна хмара,
Став дощ накрапать.
Вернулися в хату гості,
Співають пісень.
Ой п'ють вони, випивають,
Хазяїна вихваляють
Вже дев'ятий день.
На десятий день із хати
Вийшов наш Лука
І, піднявши руки вгору,
В розпачі гука:
— Скільки ж можна, милий Боже,
Щоб отак лило?
Невже в тебе, милий Боже?
Гостей не було?

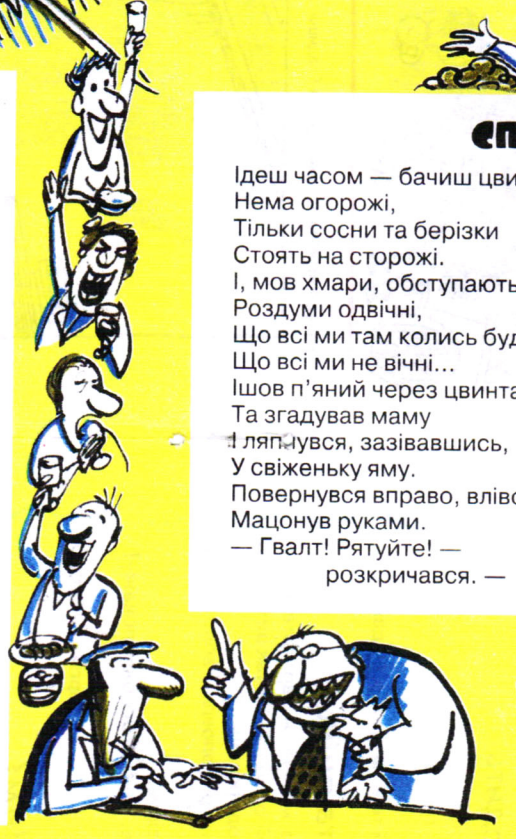

ПРОСТОТА

Колись було важко жити
На світі людині.
Не кожен міг розібратись
В лихій мішанині:
Хто принцеси, баронеси,
Графині, княгині,
Хто мадами, хто мамзелі,
Хто просто панянки...
Нині всі ми — громадяни
Або громадянки
Залишилося між нами
Тільки і різниці,
Що одне гуляє в штанях,
Інше — у спідниці.
Всі тепер ми рівноправні,
Всі тепер ми рівні...
Ви вірите, що це правда?
Які ж ви наївні!

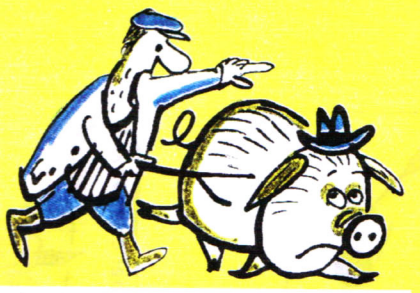

КОНТРУДАР

На підлеглого начальник
Розізлився та й каже:
— Свинарем вам тільки бути —
Ото діло ваше.
А підлеглий тихо мовив:
— Вам би гірше стало.
Ви потрапили б, шановний,
Під моє начало.

СПИ СПОКІЙНО

Ідеш часом — бачиш цвинтар.
Нема огорожі,
Тільки сосни та берізки
Стоять на сторожі.
І, мов хмари, обступають
Роздуми одвічні,
Що всі ми там колись будем,
Що всі ми не вічні...
Ішов п'яний через цвинтар
Та згадував маму
І ляпнувся, зазівавшись,
У свіженьку яму.
Повернувся вправо, вліво,
Мацонув руками.
— Гвалт! Рятуйте! —
розкричався. —
Витягайте з ями!!
Мимо тупав по стежині
Хтось, іще п'яніший.
— Держи,— кричить,—
хвіст трубою
І носа не вішай!
З ями голос умоляє
— Я ж тебе благаю.
Кинь вірьовку! Тут же сиро!
Я ж тут замерзаю...
Верхній в яму заглядає
— Що ти розходився?
Врізав дуба — спи спокійно!
Чого ж ти розрився?

РАННІ ПТАШКИ

Зайшов якось я раненько
В одну установу
І почув там нашу рідну
Українську мову,
Бо начальники ще спали
І начальниці,
А робили своє діло
Прибиральниці.

НИКОДИМОВА ПРАВДА

Никодим подав заяву
У значну інстанцію,
Здав на пошті і одержав
Форменну квитанцію.
Написав він, що начальник
Над людьми знущається,
А дружками у районі
Все те покривається.
Через місяць Никодима
Сам начальник кличе
І листа його сердито
Просто в ніздрі тиче.
— Написав ти правду,— каже,—
В мене є знайомі
І в районнім виконкомі,
І в облвиконкомі.
Навіть вище є друзяки,
Уточнять не буду.
І тебе я за цю правду
Упечу до суду.
Дописався, Никодиме?
Діло твоє в шляпі.
Тепер пиши, куди хочеш,
Хоч римському папі.

ЗЛИЙ ПЕС

Прийшов чоловік до знайомого в гості.

— Добрий день, друже! Що це у вас на порозі чорне та волохате лежить?

— А як же ви пройшли? То ж дуже злий пес!

— Тьху ти, а я об нього ноги витер!

НЕ ДОГОДИВ

Зустрічаються двоє кумів:

— Ну, чого, куме не питаєте, як у мене справи?

— Ну, як у вас, куме, справи?

— Ай, краще, куме не питайте!

Сергій ГЕРАСИМЧУК

— Ти ще й досі над кандидатською сидиш? А я вже докторську кінчаю!

Остап Вишня

Як мене преса підвела

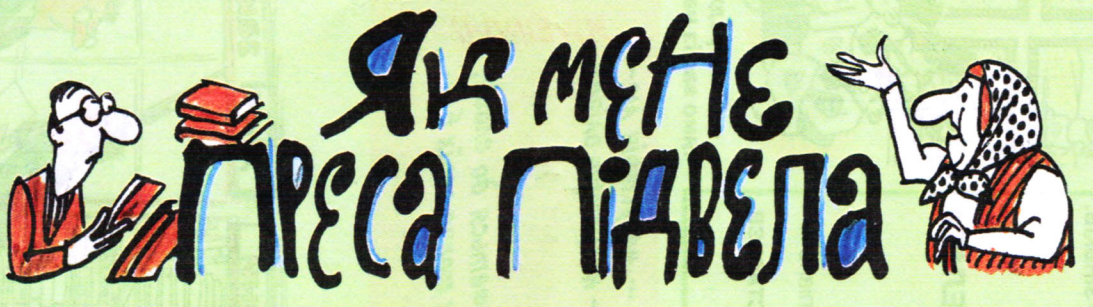

Сьогодні — наш день. Хоч один день на рік, а таки наш. Цілком наш, з гамузом, з уздром. Сьогодні можна про себе... Про свої справи, про «пресові», бо хоч що ви там собі кажіть, а ми таки преса...

Та, значить, про себе...

Сьогодні, як на духу, розкажу вам, як мене підвела преса, друковане тобто слово, як воно, оте слово, поклало мене на обидві лопатки, як я витріщив очі, довго кліпав віями, а потім плюнув і вилаявся...

Так от, слухайте. Майте на увазі, що це тільки сьогодні й більше ніколи я цього не розповідатиму. Нізащо в світі.

Те, що ото колись мені трапилося в потязі, коли я в купе розбалакався про літературу з якимось незнайомим мені інженером і той інженер, перебираючи українських літераторів, мене особисто (не знаючи, що то я перед ним) так крив, так крив, що я й совався, й вертівся й вікно одчиняв (та ще й підтакував, бо вважав за незручне сам себе захищати),— так це все проти того, як мене підвела моя книжка оце недавнечко,— дрібничка...

Є в мене одна сільська усмішка, що зветься «Охорона здоров'я народного».

Ввійшла вона в збірку моїх «Сільських усмішок». Висміюю я там сільських «наркомздравів», бабів шептух, а висміюючи, даю зразки їхніх «ліків», молитов їхніх різних од зглазу, од сказу й од усього такого іншого...

Написав я ту усмішку колись і подумав:

«О! Доб'ю я таки оці забобони! Пропали тепер баби Палажки, бо висміяв я їх круто...»

І що б ви гадали?..

Недавно оце одержав я листа від одного бібліотекаря з одного невеличкого українського міста.

І пише він мені отаку пригоду.

Приходить до нього в книгозбірню старезна бабуся й каже:

— Дайте мені книжечку Остапа Вишні, оту, що там про бабів шептух написано.

«Здивувався я,— пише мені бібліотекар,— що така старенька бабуся й цікавиться новою літературою...

— Навіщо вам книжечка, бабусю?

— Перечитати хочу.

— Звідки ви знаєте, що є такий письменник і що в нього є така книжечка?

— Знаю. Дочка моя працює в цегельні, так вона брала у вас ту книжечку й читала вдома уголос...

— Так що вам так вона сподобалася, що ще раз перечитати хочете?

— Е, ні! Не те щоб вона мені сподобалася, а там такі хороші молитви понаписувано од хвороб різних. Як ото брала дочка книжку, так у мене якраз бешиха була... А там молитва од бешихи така ж хороша! Як помолилася я тоді з тої книжечки, одпустило мене зразу! А тепер так мене за кольки взяло, що ні чхнути мені, ні дихнути. Так там, кажуть, і від кольки є молитва, дайте, пожалуста!»

. . . . . .

Ну?!

Як вам це подобається?

Вбив, називається, бабу Палажку! Висміяв!

. . . . . .

Я люблю пресу!

Але на цей раз я плюнув і вилаявся!

Ну хіба ж таки можна отак підводити?

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ОТАМАНАМ

Тому-то й досі гнем горба,
Тому такий розор,
Що в нас одні кричать: «Ганьба!»,
А інші гнуть: «Позор!».

Валерій ЯСИНОВСЬКИЙ.
м. Київ.

ВИРОСЛО

Ягня себе відчуло Бараном:
Козел уперше пригостив
вином.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.
с. Кричильськ
Рівненської обл.

Епіграма

НА МОГИЛІ ЛОВЕЛАСА

Не плач, кохана,
витри очі.
Мене начальство
викликало в рай.
Можливо, повернуся опівночі.
Бувай!..

Анатолій АНАСТАСЬЄВ.
Велика Олександрівка
на Херсонщині.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Попереджаємо: будете писати такі картини — виключимо вас із нашої спілки!

ІРОНІЗМИ

● *Десять кроків — назустріч людям, а сто кроків — назустріч олігархам.*

● *Коли людина рветься до влади, вона не помічає, як топче своїх ближніх.*

● *Найопозиційніша партія — партія проти всіх партій.*

● *Найдорожче для людства — канналізація: всі на неї працюють.*

Юрій РИБНИКОВ.

Валерій МОГИЛЬНИЙ

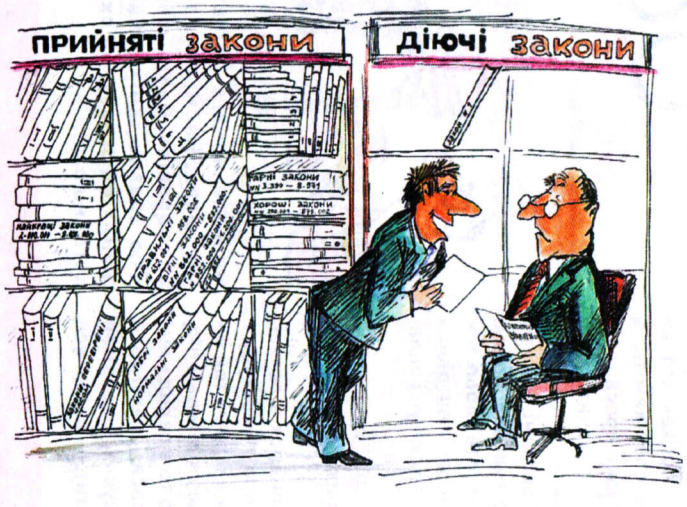

Олександр НІКІТЮК

Віктор ПОПОВ

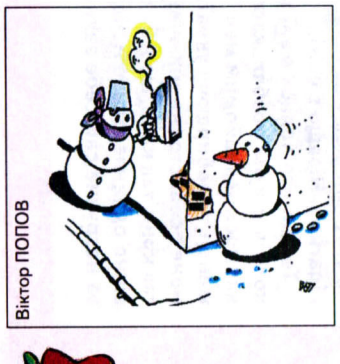

Микола КАПУСТА

НАРОДНІ УСМІШКИ

Підійшов

Наркоман упав із п'ятого поверху, підвівся, обтрусився.

До нього підбігають перехожі і запитують:

— Що сталося? Що сталося?

Наркоман озирнувся навкруги і стенув плечима:

— А хто його знає, я сам тільки-но підійшов.

Андрій ЩЕРБЕТІВСЬКИЙ.
м. Судак,
Крим.

Невже?

Начальник тюрми ходить перед шеренгою в'язнів:

— Усім навести в камерах порядок! До нас їде губернатор!

— Невже? Нарешті і цей шахрай попався! — зраділи ув'язнені.

Валерій МУЗИКА.
м. Суми.

Хочеш дешево — терпи

До стоматолога прийшов пацієнт.

— Скільки коштуватиме вирвати зуб? — питає.

— Якщо без болю, то двадцять доларів, а з болем — сорок.

— Звичайно, без болю. Тим більше, що це ще й дешевше.

Стоматолог хапає щипці:

— Який зуб болить? Оцей! Зараз висмикнемо!

Пацієнт несамовито кричить:

— А-а-а! Болить!

— Ну, якщо болить, то вам доведеться платити все-таки сорок доларів.

Василь ЧУМАК.
м. Апостолове
Дніпропетровської області.

Ходить

Два чоловіки в пивбарі:

— Твоя жінка на роботу ходить?

— Ходить.

— Правильно! Я своїй теж на проїзд не даю...

Золота рибка

— Дивно, у вас така маленька зарплата а, кажуть, маєте величезний особняк. Як так виходить? — запитує у чоловіка податківець.

— Та недавно ходив на риболовлю і золоту рибку впіймав.

— Ага, так я вам і повірив.

— Ну, якщо не вірите, пішли я особняк покажу!

Сергій СТУСЕНКО.
м. Вінниця.

Чим?

Керівник казначейства доповідає на районній нараді про використання коштів чорнобильського фонду: «До кінця року на ліки залишилося чотири тисячі гривень, на харчування чотири з половиною, на протезування зубів — чотири тисячі».

— Треба всі гроші на харчування направити, — зауважив голова райдержадміністрації.

— То чим же вони їстимуть без зубів?.. — не втрималася прибиральниця тьотя Даша, яка в цей час міняла на столі графин із водою.

Федір НЕЧАЄВ.
с. Жовтневе
Згурівського району
Київської області.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

— І прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим.

Микола КАПУСТА

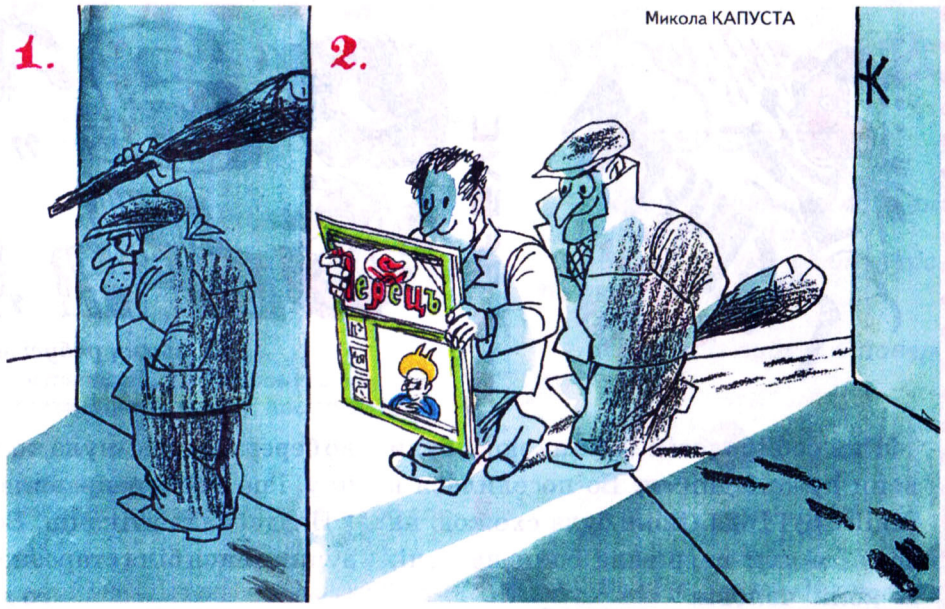

У часи, коли народ наш був у поході до «світлого майбутнього всього людства», його поводирі, впроваджуючи в життя якийсь свій замисел, нерідко вдавалися до випробуваного прийому: сам народ мав заявити, що якраз цього він і хоче, що якраз йому воно на добро піде. І тут, зокрема, гарно прислужувалися (здебільш — організовані) «листи трудящих» до газет...

Часи змінилися. Але не все змінилося разом із ними. Скажімо, в Запоріжжі члени міськвиконкому вирішили підняти плату за проїзд у електротранспорті. Ну що ж, раз треба, то треба. Здавалося б, усе врахувавши та обрахувавши, чесно і ясно викладіть це перед людьми, щоб усе, як тепер кажуть, прозоро було,— та й уперед! Аж ні. Спочатку опублікували в міській газеті «Запорізька Січ» проект постанови, яку й винесли на «всенародне» обговорення. А потім до тієї ж газети — органу Запорізької міської ради — подали й «листи трудящих», у яких описувалося, зокрема, як то гарно усім буде, коли проїзд подорожчає; навіть обслуговування в трамваях та тролейбусах од цього стане набагато кращим.

До речі, з якогось часу тарифи на той проїзд стали ледь не щороку підвищувати, а потрібних машин з'являлося на лініях усе менше та менше. Тепер тролейбуса можна чекати по півгодини й більше, а на такому маршруті як одинадцятий (вулиця Сєдова, Осипенківський житломасив) його доводиться виглядати півтори-дві години...

«За вимогою трудящих» із центрального проспекту три роки тому було знято трамвай. Бо, як розтлумачував це тоді міський голова Євген Карташов, через них дуже багато нашого люду опинялося під колесами. Обіцяв голова додати сюди тролейбусів. А додав «маршруток». (Заодно додавши до нашого, не вельми-то чистого, повітря ще й поважну нову порцію автомобільного чаду). І хоча тепер майже щодня маршрутні таксі в Запоріжжі потрапляють в аварії, люди травмуються і гинуть,— цих машин ніхто з маршрутів не знімає і трудящих не питає...

Що ж до тарифів на проїзд у електротранспорті, то вони з 1-го лютого вже зросли — на стільки, як владою і замислено було.

Пилип ЮРИК.

м. Запоріжжя.

Володимир АДАМОВИЧ

— Замучив цей тип із міськгазу: «Ви заплатили за газ, ви заплатили за газ»...

Вадим СИМИНОГА

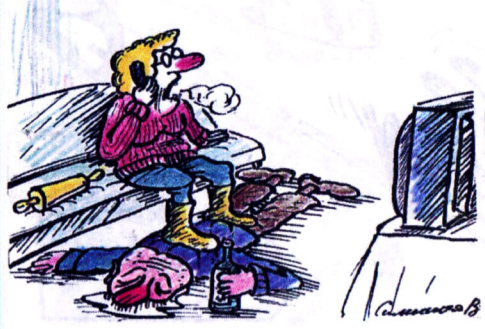

— А в мене підлога з підігрівом!

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

СКРУТА — *м'ясорубка.*

ІНСТРУМЕНТ — *міліцейський інструктор.*

ЗБІЖЖЯ — *втікачі.*

ВИШНЯК — *верхолаз.*

ЗАЧИНЩИК — *кар'єрист.*

ПЕЧЕРА — *духовка.*

ГОРИЩЕ — *вогнище.*

СЮРПРИЗ — *приз-сюрчок.*

КАРНАВАЛ — *навала ворон.*

Леонід ЗАБАРА.

с. Тур'я Краснопільського району Сумської області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Сексом по телефону займаєтесь? Ось вам результати: рахунок і дитя.

ПЕРЕЧЕНЯ

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

РЕБУС

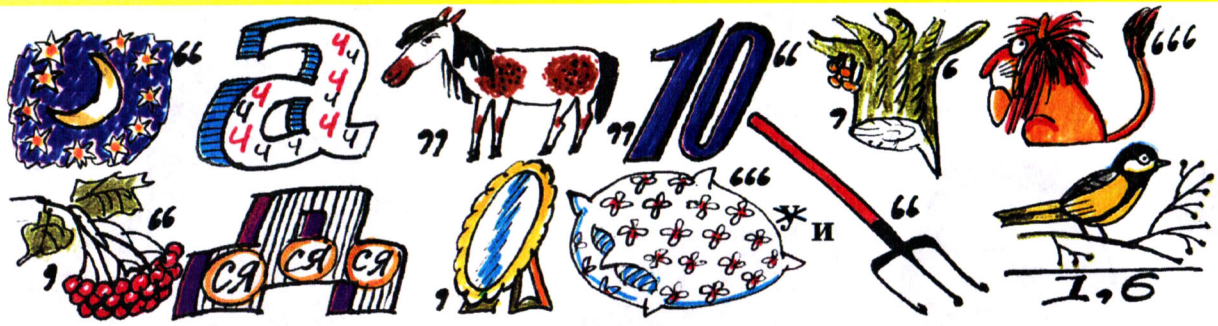

У цьому ребусі зашифровано українське народне прислів'я.

Склав П. МИШКО.

Польська народна казка

Жив собі чоловік із жінкою. І були вони дуже бідними. Бо поселилася в їхній хаті Біда. Вона була схожою на сову, днями вигрівала боки на печі. А коли чоловік приносив додому якусь копійчину, то Біда хапала її і бігла до шинку. А як не було грошей, то вона продавала хатні речі. Майже все процидрила.

Розгнівався чоловік, поклав у торбину окраєць хліба, кілька цвяхів і молоток. Потім знайшов на подвір'ї дошку. Взяв під пахву і каже:

— Пішли, жінко, звідси...

А Біда тут як тут:

— Куди це ви зібралися?

— Підемо до лісу, там будемо жити.

— І я з вами,— зіскочила з печі Біда.

Чоловік із жінкою побігли. А на шляху до лісу була річка. Вони поклали дошку, перейшли через воду, і дошку прийняли. Озирнулися — Біда з колодою за ними кривуляє. Добігла до берега, перекинула колоду через річку, і по ній переправилася.

Наздогнала втікачів. Бо вони якраз зупинилися біля старезного крислатого дуба.

Чоловік дістав з торбини молоток і цвяхи.

— І що ж це буде? — забігала навкруг нього Біда.

— Бачиш у дубові велике дупло. Ми ховаємося в ньому від тебе, а дірку заб'ємо дошкою. Бо так набридло з тобою жити.

— Ось як! То ви гадаєте, що я зовсім дурна?! Та я першою заскочу в те дупло і там на вас чекатиму! — засміялася Біда і залізла в дупло.

А чоловікові того тільки й треба. Він закрив отвір дошкою і прибив її цвяхами.

— Ось тут тепер і сиди!

Повернулися чоловік із жінкою додому. І стали жити-поживати, та добра наживати. Без Біди.

Переповів М. СЛОБОЖАНСЬКИЙ.

ЛІЧИЛКА

Летіла лелека,
Летіла здалека
Та й сіла на хаті
Зірки рахувати.
Не їла, не спала,
Всю ніч рахувала.
А вдосвіта збилась —
Зоря покотилась,
Упала додолу
Та піжмурці в полу.

ЗІПСОВАНИЙ ТЕЛЕФОН

Посідали птахи
В зіпсованого телефона
Грати.
— Кру! —
Шепнув журавель
Вороні.
— Кра! —
Шепнула ворона
Сороці.
— Кре! —
Сказала
Сорока-білобока
Сові.
А та все чула,
Все знала
І тільки зареготала
—Хо-хо-хо,
Хо-хо-хо...

ХИТРИЙ НЯВ

— Ходи, коте, грядку копати.
— Няв.
— Ходи, коте, дрова рубати.
— Няв.
— Ходи, коте, воду носити.
— Няв.
— Ходи, коте, кашу варити.
— Няв.
— Ходи, коте, сало їсти.
— Ня-а-а-авввв...
А де мені сісти?

Дмитро ЧЕРЕДНИЧЕНКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ТІЛЬКИ НЕ КАЖИ

Курчатко запитує квочку:

— Мамо, а мене теж лелека приніс?

— Так, синку, лелека... Тільки ти батькові про це не кажи...

Олександр ПИЩЕВИЦЯ.
м. Добровільське
Казанківського району
на Миколаївщині.

ЛЮДОВІК

— Чого такий сумний?

— Син народився.

— Так радіти треба. Як назвали?

— Людовіком...

— Чому Людовіком?!

— «Чому, чому?» Тому, що чотирнадцятий.

Юля ЯКИМЕНКО.
смт Добровеличківка
Кіровоградської області.

ЛЕДАЦЮГА

— То правда, що Степан женився на Оксані?

— Правда.

— Так у неї ж троє дітей!

— А він завжди любить приходити на готовеньке.

МИСЛИВЕЦЬ

— Ти ходиш на полювання?

— Уже два місяці не був.

— Чому?

— Базар закрили...

Іван МАРТИШКО.
м. Мостиська
на Львівщині.

ПОГУЛЯЛИ

Новий рік.

— Мишко-о-о! З Новим роком!

— Миколо, відійди від барлогу!

Іван ГОРДОГЛЯД.
м. Монастириська
Тернопільської області.

ВИБАЧИВСЯ

Зустрічаються дві подруги.

— Маріє, ти що, знову вагітна? — дивується одна.

— Як бачиш...

— Від кого?

— Та колишній чоловік приходив вибачатися за те, що кинув мене саму з двома дітьми...

Микола БУЦИК.
смт Гусятин
на Тернопільщині.

Друже Перче!

Коли я сьогодні слухаю про те, кому треба надати більше владних повноважень, то згадую відомий афоризм — історія вчить тому, що нічому не вчить. Були уже в нас вожді, які мали необмежені права, тримали в кулаці 1/6 планети, а їхні прізвища мало хто згадує. А як хтось і згадає, то такими словами, що краще було б і не згадувати.

То, може, шановні керманичі, подумайте нарешті не про те, як вибратися на вищий владний щабель, а що доброго залишите про себе в пам'яті нащадків.

Олесь ТЕРЕЩЕНКО.
м. Черкаси.

Страшне перо не в гусака...

«Прошу Вас предоставить мені отпуск у зв'язку з випадком весілля».

(Із заяви)

«Повідомляємо, що труп, будучи живим, ходив по перону у нетверезому виді й співав пісні».

(Із рапорта
постового міліціонера)

«Розглянули заяву громадянки В. І. Петренко, яка прохає, щоб їм дорізали 13 соток городу.

Ухвалили: В. І. Петренко дорізати..,»

(Із протоколу
засідання сільради)

«Так як старий стовп біля моєї хати зогнив, то прошу підключити мене прямо до високовольтної лінії».

(Із заяви)

Із колекції
Ігоря САВЧЕНКА.

НАШ ПАРТНЕР

НАЦІОНАЛЬНА РАДІОКОМПАНІЯ УКРАЇНСЬКЕ РАДІО

Говорить Київ – слухає вся Україна!

279-44-13 279-17-24

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ!

Нові передплатники, котрі надіслали підписи до малюнка В. Фльорка, який було надруковано у першому числі «Перця», з нетерпінням чекають результатів. Їм пояснюємо, що січневих переможців буде названо у березневому номері. Такий термін ми відводимо для того, щоб якомога більше читачів могли прилучитися до творення смішного.

А у дванадцятому турі (карикатура В. Адамовича, «Перець» № 12 2006 року: приземлився літак догори колесами, пілоти вигукують: «Закон бутерброда!») — найдотепніши-

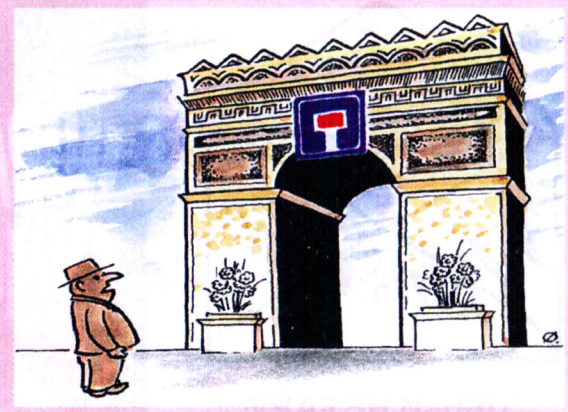

ГУМОР

ІНОЗЕМНИЙ

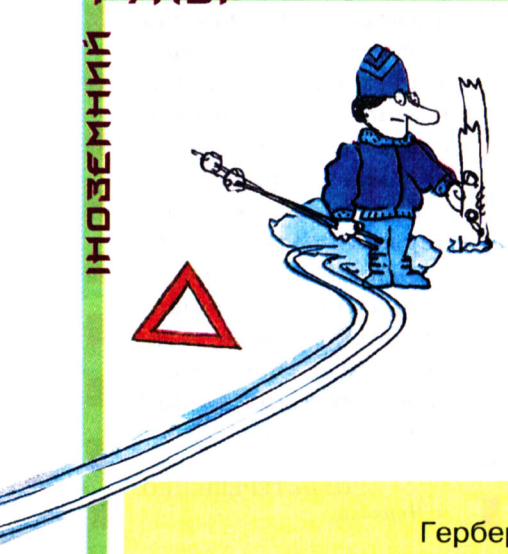

Герберт КРАЦЕР

ЗВЕРНЕННЯ ДО ЛЮДСТВА

Летюча тарілочка приземлилася неподалік Народного театру. Коли майдан заповнився цікавими пражанами, з космічного корабля вийшла істота, яка майже не відрізнялася од людини.

— Дорогі жителі Землі! — звернувся космічний гість до присутніх. — Ми вже кілька століть слідкуємо за життям на вашій планеті і, одверто кажучи, незадоволені вами... Тож прибули, щоб вам порадити: якомога швидше позбавляйтеся ваших нелюдських особливостей, таких як ненависть, заздрість і злоба. Кінчайте назавжди з вашими безконечними і братовбивчими війнами! Це єдина умова для прийняття нами вас у рівноправні члени Вселенської організації інтелігентних дітей-сосунців, де ви з вашою винахідливістю, спритністю і досвідом теж зробите свій внесок у справу остаточного знищення огидної і малоцінної цивілізації на планеті Оркус-п'ять.

Переклад із чеської.

ІНТЕРСМІШИНКИ

НІЧОГО ДИВНОГО

Пан Дюпон каже приятелеві:

— Що злочинець украв гроші та коштовності директора банку,— це для мене зрозуміло, це мене не дивує. Але не розумію, нащо він прихопив із собою його дружину.

— Та що ж тут не розуміти?! Усе цілком ясно! Щоб директор його не шукав.

СТРОГІСТЬ

— Гаразд, молодий чоловіче,— суворо каже Бруно. — Відпущу дочку з вами на дискотеку! Але майте на увазі, що я виховав її як дуже порядну дівчину! Отож вона має повернутися додому не пізніше як через тиждень.

ПОСЛАННЯ

Шотландець кидає в море пляшку із письмовим посланням; воно таке: «Корабель зазнав аварії. Допоможіть! Джон Макферсон.

Постскриптум: Цю пляшку, будь ласка, передайте моєму братові Джеку. За неї він зможе отримати два пенси».

ЗАКОН — НАД УСЕ!

У поліцейську дільницю Нью-Йорка припровадили якогось голодранця.

— Що скоїв цей тип? — питає начальник.

— Жебрачить на вулиці, пане капітане.

— П'ятдесят доларів штрафу! — розпоряджається капітан.

— Але в нього є тільки тридцять.

— Викинь його на вулицю, хай вижебрає ще двадцять.

КОЛИ ХТОСЬ ІЗ НАС...

Клаус ділиться зі своєю дружиною:

— Люба, коли хтось один із нас помре, я переберуся жити до мами в Дрезден.

ПОЯСНЕННЯ

— Ну й довгий же цей тунель! — дивується Кларенс.

— Це тому, що ми їдемо в останньому вагоні.

ЛЮДЯНІСТЬ

Недужий Кенет, уже готовий до переходу в інший світ, шепче дружині:

— Поклич священика, який нас вінчав!

— Нащо він тобі?

— Хочу йому простити.

НАРЕШТІ МОЖЕ

— Чого це Ковач став так багато пити?

— З радощів, що дружина кинула його.

— Але ж вона його кинула рік тому.

— Так, але тоді в нього не було грошей.

ЄДНІСТЬ ЧАСУ

— Меліндо, чого ти така стурбована?

— У нашій фірмі скоро буде ревізія, тривожуся за своє майбутнє.

— Що ж саме тебе непокоїть?

— Моє минуле.

ЗАЧЕКАЙ

— Мені потрібні втіхи — віскі, танці і гарні жінки! — каже Едгар батькові. — Я молодий, врешті-решт! Так що не старайся втримати мене вдома.

— Та ніхто тебе не втримує,— каже батько. — Тільки зачекай, поки я одягнуся,— підемо разом.

ДИВИСЬ У МАЙБУТНЄ!

— Маю двох залицяльників,— розказує Полі своїй приятельці. — Один багато п'є, а другий часто мені зраджує. За кого з них, як на тебе, краще було б заміж вийти?

— За бабія. Отой перший із роками буде пити ще більше.

Підготував Д. МИТЮК.

ми, на думку журі, були: **Костянтин ВІЛЬХОВЕЦЬ з м. Борисполя, що на Київщині:** ***«Якби пілоти спиртним не заправлялися то й «пузом догори» не приземлялися б»,*** **Олег КОЧЕРГА з Путивля, що на Сумщині:** ***«Ой летіли дикі гуси...»*** **та Іван ШИБИН з смт Млинова Рівненської області:** ***«Хлопці, не надумайте катапультуватися!»***

Віншуємо!

А тепер чергове завдання: придумайте підпис до нового малюнка Василя ФЛЬОРКА.

На переможців чекають призи!

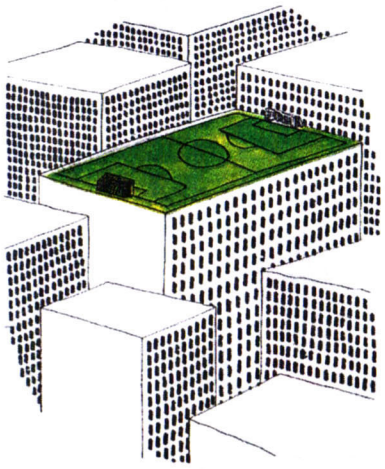

1.

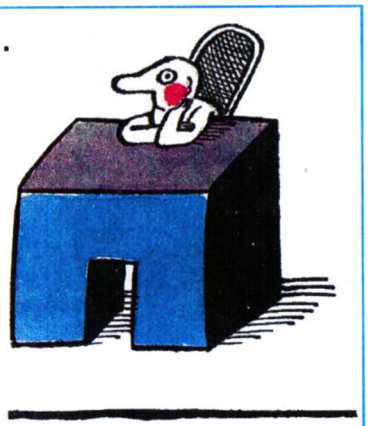

2.

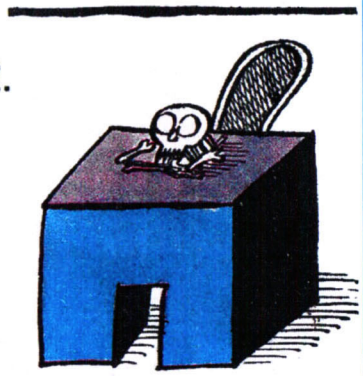

КРОСВОРД

«Народ скаже, як зав'яже»

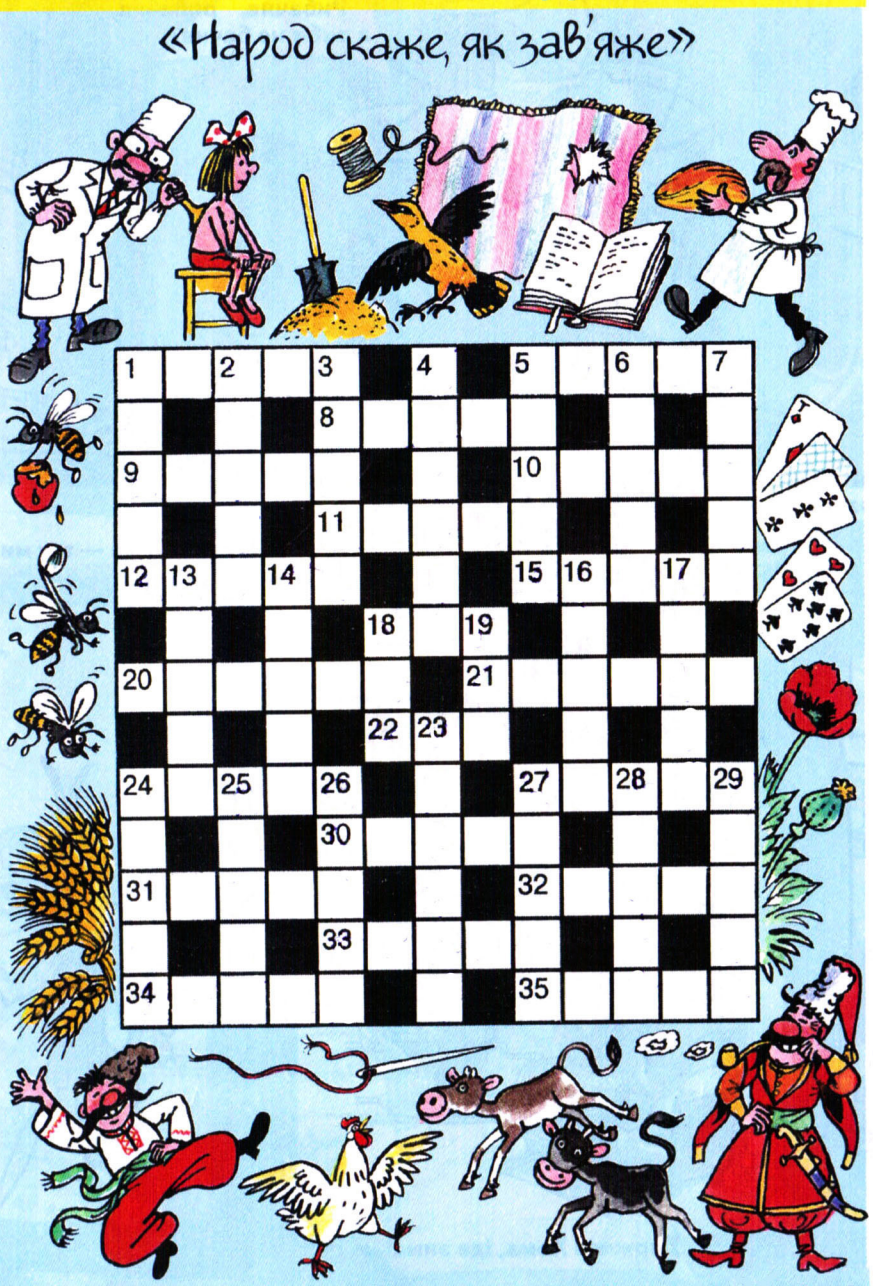

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Нехай вже і ..., аби був у мене чоловік. 5. ... не тітка — пиріжка не дасть. 8. Рогатої худоби — вила та граблі, доброї одежі — мішок та ... . 9. Ось хомут та дуга — я вам більше не ... . 10. ... хліба не купує. 11. Прилип, як шевська ... до чобота. 12. ... мовчить, та багато чого вчить. 15. Не хоче ... на вечорниці, та несуть. 18. Де ..., там і лад, там є в хаті благодать. 20. Не прилетів соловей — нехай ... за нього править. 21. З нього ..., як із клоччя батіг. 22. Чи тут, чи не тут, аби свій ... . 24. ... кишеню не рве і місця не перележить. 27. Даремно й ... не вискочить. 30. Не поможе ні мило, ні вода, коли така ... . 31. ... і життя не доводять до пуття. 32. Чиї ..., а наші телички. 33. Яка ..., таке й сіно. 34. Куди голка, туди й ... . 35. Борщ, каша та ще ... — вся їжа наша.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Держиться, як ... на вилах. 2. Він пройшов вогонь, воду і мідні ... . 3. ... до вінця, а розум до кінця. 4. У ледачого пасічника і ... ледачі. 5. Як ..., то він мастак, а як на тік, то він утік. 6. Добрий кухар — найкращий ... . 7. Шапка-бирка, зверху ..., а в кармані воша на аркані. 13. Де господар добре ходить, там і ... добре родить. 14. ... всіх одягає, а сама гола. 16. Передбачувані ... менше шкодять. 17. Наша Галя як ..., та тільки душа невмивана. 18. Нехай буде з гречки..., коли жінка хоче так. 19. Чужий ... — не хліб: не зачиниш, як розчиниться. 23. Не той ..., що на полі, а той, що в коморі. 24. Як війна шаліє, то ... німіє. 25. Один, як ... . 26. Добра ..., та не на мене шита. 27. Перше м'ясо — свинина, перша риба — линина, а от ... — то вже не так. 28. ... починається із струмка, а п'яниця — з чарки. 29. Якби свині ..., вона й небо зрила б.

Склав Віктор МУРАВЙОВ.

м. Харків.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Не чванься, не хвалися — у дзеркало подивися.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 1

	К	А	Р	И	К	А	Т	У	Р	А		Е		П	О	К	Е	Р
К						В	У	З		Н	Е	Р	П	А		У		О	П
О						Т	Р	О	Н		М		А	Р	О	М	А	Т	
Ж						О		Р			У	С	П	І	Х		Л	А	Н
У													О				Н	І	А
Х	В	Е	С	Ь	К	А							Р						Г
	О		И		Г	Р	У	Ш	А		А	С	О						І
С	Л	О	В	О		Т		У		К	Р	І	Т						Д
Т	Я	М	А			Е	Н	Д	Ш	П	І	Л	Ь						К
О			Ш	А	П	К	А			П		Ь		К	О	Л	Я	Д	А

ПЕРЕЦЬ № 2 (1573)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники: видавництво "Преса України" та редакція журналу "Перець".

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ № 736 від 20.06.1994 р.

Видавництво "Преса України".

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на "Перець" обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження.

Здано до набору 28.02.2007.
Підписано до друку 14.03.2007.
Формат 70x108/8.
Папір офсетний № 1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк.арк.
14 умовн.фарб.-відб.
4,1 обл.-вид.арк.
Тираж 11250 прим.
Зам.0110702.
Ціна договірна.
© "Перець" 2007 р.
Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perpz/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво "Преса України". 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Малюнки Анатолія ВАСИЛЕНКА

Індекс 74393

Народ скаже, як зав'яже

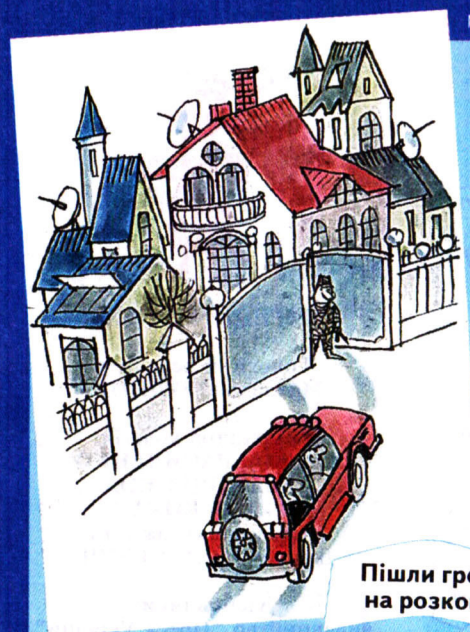

Пішли гроші на розкоші.

Рибачив, рибачив, а риби не бачив.

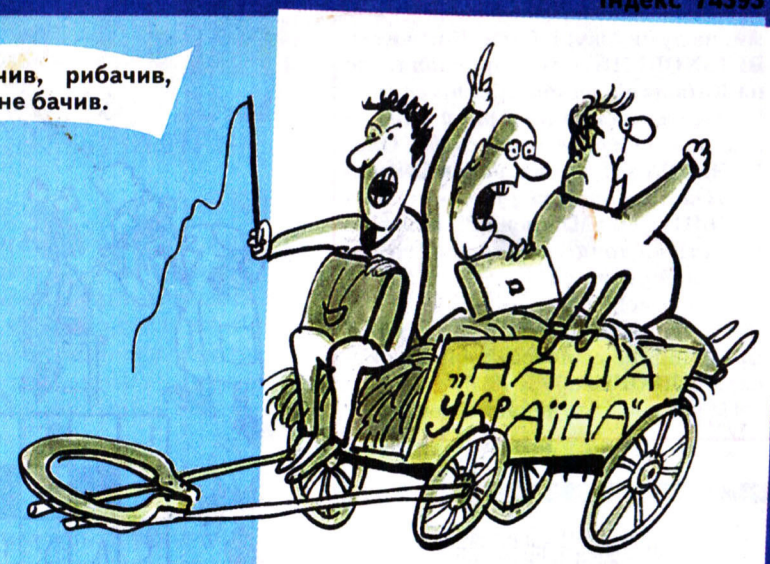

От ми — так ми: вовки кобилу з'їли, а ми воза не дали!

Думками за горами, а ділом у запічку.

Держись Хома, іде зима!

Багатому і в пеклі добре.

Набрав, як убогий в торбі.

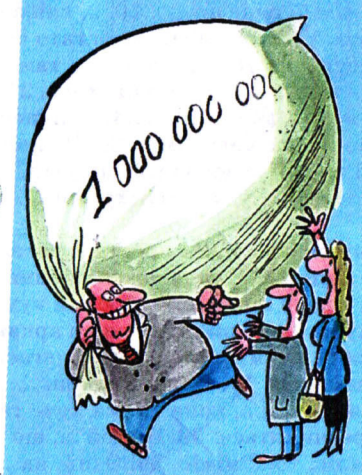

Не на те він брав, щоб віддавати.

Вийшов сухим із води Юхим.

Показує дорогу, а сам у болото лізе.

4 820012 960675 02

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:

ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.

ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.

ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!